

D.Tóth Kriszta - Bizibizibi

2013 június 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az elmúlt fél évben rendszeresen voltam részese ennek a beszélgetésnek. A beszélgetésnek, amelyben a kérdező (újságíró vagy nem-újságíró) arra kíváncsi, hogy a tévé után vajon mivel foglalkozom, de amikor elmondom, hogy mivel, az valamiért nem elégíti ki a kíváncsiságát és tovább kérdez, hogy jó, jó, de mégis mit csinálok?

- És mit csinálsz most, hogy eljöttél a tévéb?!?
- Írtam egy regényt. És közben az Unicefnek dolgozom.
- Na jó, de mit csinálsz?
- Mondom, írok. Könyvet, blogot. És önkénteskedem. Meg a családommal vagyok.
- Az rendben van. De mit CSINÁLSZ?

Érted, mit CSINÁLOK? Mert egy (volt) tévés számára az nem „csinálás”, ha valaki nem láthatóan csinál. Aki nem láthatóan csinál, az kéremszépen elt?nt. Nem csak a radarról t?nt el, hanem úgy en bloc, sz?röstül-b?röstül elt?nt. Nem létezik. Nem csinál. Ha nem látszik, akkor: nincs.

Sokat gondolkodom ezen mostanában. Az elfoglaltság istenítésén. A társadalmon, ahol a „hogyan vagy?” kérdésre az obligát, de legalábbis nagyjából egyetlen értékelhető válasz az, hogy „el vagyok havazva”. Az új valláson, amit úgy hívnak, hogy „rengeteg dolgom van”. Vagy úgy, hogy „ki sem látszom a teendőimbe?”. De azon a néven is ismerik néhol, hogy „azt sem tudom, hol áll a fejem”. Mintha az elfoglaltság mennyisége egyenes arányban állna az emberi nagysággal. Az állampolgári fontossággal. A tökéletességünk fokával. Nem azokról beszélek, akik adott esetben az egyik munkahelyről a másikra rohanva három m?szakban tolják, hogy megteremtsék a devizahitelre és a számlákra való. Mert ?k, ha megkérdezik ?ket, hogy vannak, nem azt felelik, hogy „el vagyok havazva”, vagy „annyi dolgom van, hogy azt sem tudom, merre van el?re”. Nem, ?k legfeljebb annyit lehelnek az utolsó erejükkel, hogy „fáradt vagyok”.

Az el-vagyok-havazva-vallás oltárán nem ?k áldoznak, hanem azok, akik kizárólag akkor érzik jól magukat, ha többnyire önként vállalt elfoglaltságaikkal telepakolják minden napjukat. S?t, a gyerekeik minden napját is. Délután is. Óráról órára. ?k azok, akik estefelé, ha együtt van a család, fél szemüket a laptopjukon, fél fülüket a telefonjukon tartják. Akik képtelenek elengedni saját elfoglalt nagyságukat. Akik szinte mardosó b?ntudatot éreznek, ha hiba csúszik a rendszerbe és akad egy szabad délel?tjük. Olyankor azonnal önértékelési válságba

csúsznak, nyugtalanná válnak és megkérdőjelezik önnön mivoltukat. Ha viszont valaki – mondjuk egy hozzájuk értesen hasonló valaki – azt válaszolja a hogyvagyra, hogy ki sem látszik az elfoglaltságból, akkor elégedetten bólintanak: „ez a jobbik eset barátom”. Mármint az, hogy tele van elfoglaltsággal. Addig jó. Mert ugyan, hol is tartana a világ, ha a lakói naponta néhány órát előre be nem tervezett lazítással töltenének? Milyen állapotban lenne az emberiség, ha nem tudnánk, hogy holnapután mit fogunk csinálni? Ha az ügyvédnek nem lenne betáblázva fél évre előre az ügymenete? A pszichológusnak egy évre a páciensei? Az orvosnak tíz hónapra a pénzes m?tétei? A filmproducernek három szezonra a projektjei? És ugyan már, mi volna, ha a tévés nem tudná, hogy mikor lesz legközelebb képerny?n?

Én is ilyen ember voltam. Meg?rültem attól, ha nem voltam egész napra beosztva. Csak akkor éreztem hasznosnak magam, ha reggel hétkor pontosan tudtam, hogy este kilenckor milyen tevékenységeket tudok majd magam mögött. Ha véletlen szabadid?m volt, azt valami gyanús összeesküvésnek, esetleg fatális tévedésnek tudtam be, és sürg?sen intézkedtem. Csak a tökéletesség volt elég jó. De ennek vége. Van dolgom, vagy ha úgy tetszik: csinálom. Ja, hogy nem látszik? Nem baj. Attól még létezik és hasznos. Van, akik szerint most épp én vagyok az a gyerek, aki nem megy be tanórára, de benéz az osztályterembe az ablakon, a nyelvét nyújtogatja a többiekre, vicces arcokat vág, és ezzel zavarja a tananyag leadását. Igen, lehet. De legalább közben jól érzem magam. Nem kell aggódni, nem lesz ez mindig így, de ennek is van haszna. Aztán elballagok a dolgomra. Mert – a látszat ellenére – az is van. Azt ajánlom mindenkinek, hogy ha megteheti, próbálja ki egyszer így. Nagyon jó mulatság. Mert a tökéletlenség felszabadít.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

